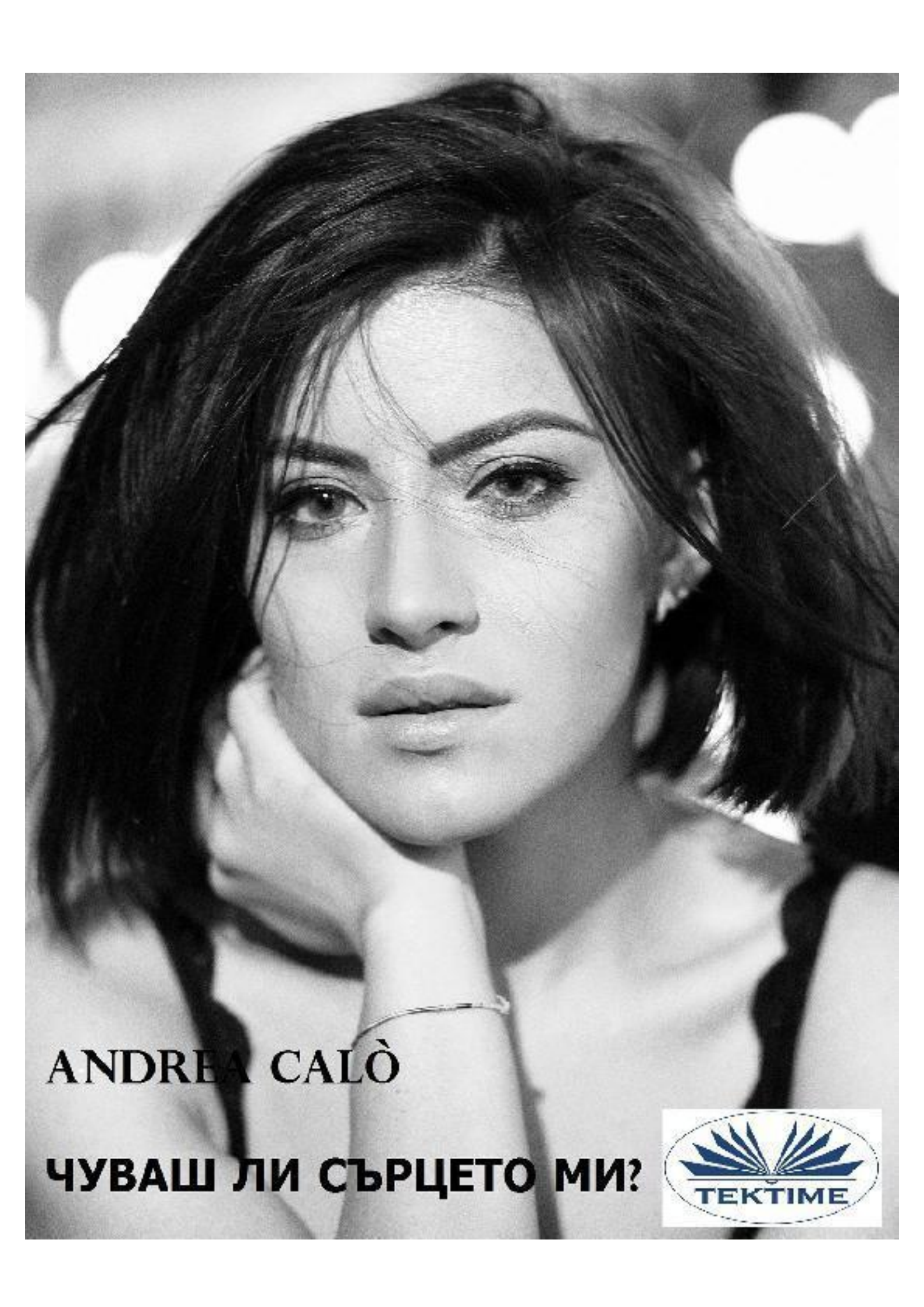

ANDREA CALÒ

ЧУВАШ ЛИ СЪРЦЕТО МИ?

Andrea Calo'

Усещаш Ли Сърцето Ми?

«Tektime S.r.l.s.»

Calo' A.

Усещаш Ли Сърцето Ми? / А. Calo' — «Tektime S.r.l.s.»,

ISBN 978-8-87-304979-1

Ще успееш да превъзмогнеш дори дните, когато ще ти се струва, че умираш, дните през които ще се чувстваш ужасяващо самотна и ранима. Защото, знаеш ли, това е което се случва. Човек продължава напред, независимо от всичко. Накрая няма значение коя си или коя ще бъдеш. Важно е да продължиш напред, вкусвайки сладостта и горчивината на емоциите, които прекрасното пътешествие „живот“ ни дарява всеки ден. Още от най-крехка възраст животът на Мелани е белязан от насилие. Съществуването ѝ представлява пълно отричане на женската ѝ същност и каквато и да е следа от собствената ѝ личност. Но също както в красива приказка, когато вече е сигурна, че е стигнала до дъното, се появява искреното приятелство на Синди последвано от истинската любов към един мъж, един стар приятел. Тогава всичко се променя като по магия. Всичко се преражда и животът може да премине в своята пролет, онази, която досега не е била изживяна.

ISBN 978-8-87-304979-1

© Calo' A.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Глава 1	6
Глава 2	13
Глава 3	24
Глава 4	28
Глава 5	30
Конец ознакомительного фрагмента.	32

Глава 1

Когато и последният от приятелите ни се сбогува и напусна дома ни, затворих вратата и заключих. Бях сама, но това не беше само физическа самота. Беше ми студено и дори след като облякох един вълнен пуловер, положението не се промени. Сърцето ми биеше бавно в гърдите. Едно дълбоко, глухо туптене, а после дълга тишина, която предизвестяваше смъртта и последващо, закъсняло, разочароващо туптене. Бях жива. Беше ми студено, следователно бях жива. Майското слънце беше прогонило отдавна мразовитите, зимни дни, но защо и при мен не се случваше същото? Погледнах през прозореца. Черешовите дървета бяха побелели вече от цвят, който скоро щеше да се превърне в червени, сладки плодове. Някои от цветовете бяха напуснали мястото си, откъсвайки се от клона, за да легнат като сняг от памук върху земята или върху раменете на минувачите. Бяха цветове без бъдеще или плодове без минало, точно като мен. Тези цветове обладани от смърт - довели от полъха на вятъра - заличаваха сивотата на цимента и на асфалта, дарявайки им живот. Обратно на тях, някой ден аз бих се оставила просто да гния под земята, неподвижна във вечността и принудена да гледам как растат маргаритките откъм корените. Или бих пожелала да ме кремират и положат в някоя студена урна, подобна на тази на съпруга ми, за да видя дали ада съществува наистина и за да усетя какво означава да изгаряш отвътре. Погребана или кремирана, трябваше все още да избира моя начин да бъде забравена. Забравена от децата ми, от целия свят и от мен самата. Бях сигурна, че нищо нямаше да приключи след потеглянето ми към вечността. Обърнах се да погледна урната, още не бях го сторила след края на службата. Беше в сиво, тъмно сиво като онзи цвят „лондонска мъгла“, който той толкова обичаше и избираше всеки път, когато ходехме да му купим костюм. Принуден от настоятелността ми, ми угаждаше и пробваше костюми и в други, малко по-живи цветове, но в крайна сметка, избраната и поставена върху тезгяха на касата стока, беше все една и съща. „Трябва да се чувствам добре в него, докато го нося“, ми казваше всеки път. После се обръщаше към касиерката и предизвиквайки неудобството ѝ, питаше „Госпожице, вие какво мислите?“. Ето и сегашният ми избор, продиктуван още веднъж от изпълващото му, макар и неуловимо присъствие. И аз, както и касиерката, потвърдих, че сивият костюм би бил подходящ за него. Платих и побягнах, стиснала тежката стока в изморените ми ръце. Една урна в цвят „лондонска мъгла“, последният му костюм, този, който нямаше повече да съблече във вечността. Приближих се и я погалих. Повдигнах я и почувствах в обятията си тежестта на живота му. Чувствах пронизващият студ на метала, пробиващ си път под докосването на изморената ми длан. Усещах някаква нереална топлина в ръката ми, една топлина, която се издигаше в тялото ми, обвиваше всичко и ускоряваше сърдечния ми ритъм. Не проумявах дали по-скоро ме дразни или ме успокоява. Бях по-жива, живеях по-добре. И все пак живеях! Отдръпнах ръката си и ето, отново се появи празнотата чукаща на вратата ми, дланта ми се стопляше отново, ръката ми изстиваше, сърцето ми се забавяше. Бавно поемах отново пътя си към смъртта. Знаех обаче, че нямаше да прекрати веднага. Нямаше да ми бъде спестено страданието, продиктувано от загубата, защото животът не предлага „сезонни намаления“. Кръгът се затваряше и цикълът започваше отначало. Налях вода в чайника и го включих. Останах няколко минути неподвижна, с втрепен поглед върху червената лампичка, очаквайки да се изгаси сама. И тя умираше по своему самотно, както всичко, както всички, както винаги. Но тя можеше пак да оживее, можеше да се прероди, ако нещо я тласнеше посредством някакъв житейски урок. Точно както се беше случило с мен, преди почти петдесет години.

Със същите очи, с които бях гледала съпругът ми по време на последните минути на живота му, неподвижните ми очи се взираха в неговите, полуотворени и също така неподвижни, но все още блестящи със собствена светлина, както лампичката на чайника, с една досадна тишина, която само животът напускащ тялото умее да породя. Един хаос от разбър-

кани мисли, картини на щастие, надигащи се от море от сълзи. Под подноса съдържащ моето щастие се намираше той, мъжът появяващ се от водата като гръцки бог, могъщ в семплата си същност, ужасяващ с нежността си. И аз, седнала върху този поднос, пирувах с щастieto ми до пресита, колкото повече се хранех, толкова по-лека се чувствах, способна да полетя само с един подскок.

Сипах няколко листа зелен чай в една чаша и го подсилих с няколко листа мента, които бях замразила, за да ги запазя свежи и дъхави. Свежият им аромат ме обсеби, отнасяйки ме за миг от тежкия мирис на един живот, който скоро щеше да загние изцяло. Моето разложение вече се случваше от часове, от дни, от седмици. Откакто той се разболя. Не знам откога и за още колко дълго нямаше да бъда себе си или тази, която другите искаха да бъда. Обърнах се рязко да потърся другата чаша, онази, която той би използвал, онази с цвят на сметана и гравирани с неговото име, с елегантни, наклонени букви в червено. Той обичаше чай от мента, прекаляваше с него. Беше неговия дневен наркотик, не можеше без него. Помня, че веднъж забравихме да купим. Беше един студен следобед, макар пролетта да беше дошла отдавна. Валеше. Стана пет часа следобед и когато той не намери чай у дома, много се ядоса. Не на мен, на мен каза, че нямам вина за неговата глупост. Взе си палтото, нахлузи си обувките и изчезна зад вратата като беглец преследван от полицията. Усмихнах се, обичайки го заради непохватността му и зависимостта му от маловажни неща. Прибра се след повече от час, ругаейки управата на супермаркета, защото бяха свършили чая на листа от марката която му харесваше и нямало да поръчват повече от него. Винаги казваше, че дори магазините не са вече както някога, че по-добре било да се заредят правилно рафтовете в супермаркетите, отколкото да се дават пари за пътуване в Космоса. Трябвало да потърси някакво друго решение, тогава се наложи да се задоволи с чай в пакетчета от посредствена марка. После ме погледна, доближи се до мен с усмивка и хващайки ме за ръцете ми подаде една червена роза. „Нея не я купих в супермаркета, никога не бих подарил купешка роза на жената която обичам. Това е първата цъфнала роза в градината, в която се срещнахме, помниш ли? От дни насам се грижа за нея и си представях момента когато ще ти я дам. Чаят беше само повод, мога и без него. Без любовта ти обаче не, от нея не мога да се откажа!“. Целунах го и той остана неподвижен, както често правеше, казваше, че му харесва вкусът на целувките ми и ако и той ме целуне, ще развали удоволствието. Тогава го целувах отново и отново, и отново, докато той мълчаливо ме обичаше все повече. Онази нощ правихме любов. Беше различно от обичайното, беше още по-силно, по-дълбоко и пикантно. Червената роза ни наблюдаваше от вазата, в която я бях поставила, закриляше ни като кралска стража, неподвижна и сдържана, толкова жива, макар и неподвижна. Изпитах една различна тръпка, когато той свърши вътре в мен, знаех, че нещо голямо, могъщо и неразбираемо за човека, заживя в тялото ми в този миг. Не беше страх, не беше болка. Беше плодът на една любов, който напускаше едно тяло и се обединяваше с друго, обсебен от една присъдена ни, пътуваща душа и воден от нея до пълния завършек на пътя му. Първото пътуване. Чудото на живота се беше появило в мен за първи път. Той ме погледна със замъглените си от любов и страст очи, търсейки моите, от които бавно започваше да се отделя една сълза. В тази сълза и в очите ми, той видя отражението на вазата с розата. Спря се, целуна ме, усмихна се. Постави показалецът си върху носа ми, откъсвайки една усмивка от мен, както винаги и ми каза: „Ще я наречем Роуз. Харесва ли ти името Роуз за момиче?“. Роуз се появи след девет месеца като подарък от небето. Беше крехка, беззащитна и семпла. Усмиваше ми се непрекъснато, усмиваше ми се с очите на баща си.

Дъщеря ми Роуз, съпругът ѝ Майк и двете ми внучета Клер и Томи щяха да дойдат на вечеря у дома. „У дома“. Беше възхитително колко лесно човек свиква с някои неща. Въпреки това, дори и да се въртах в кръг като пумпал, не можех да се сетя за някой друг, готов да ми казва, да ме нарича и да ми напомня отново и отново, колко красива съм за него. Роуз ме остави за няколко часа веднага след церемонията. Трябваше да свърши някои неща и да

плати сметката за погребението. Аз трябваше да обърна внимание на останалите роднини и приятели. Всички те искаха да ми напомнят с думите си, колко важен е бил съпругът ми за мен и колко аз за него. Говореха, вмъкваха думи в подходящи, студени и безлични прегръдки, не излъчваха топлина, нямаха миризма, освен силния мирис на нафталин, съхранявал дрехите им до днес, извадени навън още веднъж за този случай. Много често хората се срещат само на сватби и погребения, за много от тях беше именно така. Тази вечер, дрехите щяха да бъдат положени обратно в найлоновите им пакети, наръсени отново с миризливи топчета нафталин, заедно с още сгънатите кърпички в които никой не беше пролял и една искрена сълза. Групата на поредните сбогуващи се, се ръкуваше с мен. Замервах ми душата със заучени, настръхнали като бодли на кестен думи, в очакване да видят как сълзи потичат от очите ми като крайна демонстрация на болката и ранимостта ми. Само така можеха да се почувстват удовлетворени. Можех да усетя как егото им скандираше „Най-сетне! Най-накрая успях да изтръгна от нея една сълза!“. И аз ги удовлетворявах, с надеждата да потуша и моята скръб, страданието ми и горчивия вкус на самотата която ме очакваше. Заснемах тази сълза, открадвайки я от очите ми, за да я отнеса като спомен, като един трофей, спечелен в една от най-изтощителните битки. Тяхната победа. Другите получаваха като награда моята загуба и ми отнемаха живота всеки път като накрая ми казваха „Стига, недей да плачеш. Животът продължава.“.

Наставаше залез. Той прекарваше винаги няколко минути в градината, придружавайки слънцето в последните му стъпки към нощта. В тези моменти рядко излизах навън с него, предпочитах да остана спокойно в къщата и да го наблюдавам от прозореца с леко отместена завеса, толкова, колкото да го виждам, но без да рискувам да ме забележи. Ако ме видеше, със сигурност щеше да ме повика да изляза при него, но аз предпочитах да се наслаждавам сама на черно-бялата картина, защото само с неговият силует на нея, ми се струваше много по-красива. Наблюдавах тъмната му сянка, която се сливаше с пейзажа, едно стъбло появило се в живота ми, за да се превърне първо в дърво, после в скъп дървен материал и накрая в прах, затворен в студена ваза от сив метал. Но тогава виждах само моето дърво и перспективата, която ми даваше удобното местоположение на онзи прозорец, правейки него да изглежда по-висок и могъщ от всичко заобикалящо го. Стоеше неподвижен, погледът му се губеше в огнено червеното небе, което още не се предаваше на нощта, чукаща непрекъснато на вратата му, нареждайки му да се оттегли. „Животът е толкова хубав!“, думите му вибрираха и се вдълбаваха в душата ми, бележейки една невидима линия по гръбнака ми, която не можех да проследя без тялото ми да потрепери. „Залезът като финален акт на деня не е нищо друго, освен началото на една нова зора. Тази която ще дойде, ако сме я заслужили.“. Бяхме посрещали зората с него. Често се случваше през летните нощи, топли и задушни, изпълнени с мълчание, прекъсвано само от досадното бръмчене на гладните за кръв и живот комари. Не ни хапеха, но не и позволяваха да спим добре. Когато се озовавахме в леглото с отворени очи и разтворени бедра, за да не се изпотяват, най-често прекарвахме времето любейки се. Една сутрин обаче, ме изненада. Връщайки се от тоалетната ме доближи и ми прошепна в ухото „Мелани, искаш да видиш днес как се ражда един нов живот? Досега не си виждала това, ще ти хареса!“. Не разбирах какво иска да ми каже. Бях родила Роуз преди доста години и работех дълги години като медицинска сестра и акушерка в една болница, преди да побягна от града на моето детство. Защо ме питаше дали искам да присъствам на някакво раждане? Отклоних поканата му, отговаряйки, че в крайна сметка всички раждания са еднакви и че това съм го виждала достатъчно, чак до примаяване. „Но слънцето се ражда всеки ден различно. Когато има облаци, нюансите в розово които разпръскват са неповторими. Сигурна ли си, че искаш да го пропуснеш? Може повече да не се повтори, знаеш ли?“. Думите му прогониха и последния остатък сън и след секунди се озовахме седнали на нашата пейка в градината, най-хубавата, даряващата най-хубавата гледка към езерото. Стояхме облежнати един на друг, обвити в тишината, докато чудото на живота раждаше един нов ден. Всички комари бяха останали в къщата.

Нощни богове, страхуващи се от появата на лъчите на новия ден, както дяволът се страхува от светлината на Бога. Първото проплакване на новороденото беше един слаб, слънчев лъч, който обаче имаше силата да стигне до нас, осветявайки лицата ни, затопляйки доколкото можеше ръцете ни. Целунах го. Той застина, за да усети отново вкуса на целувките ми. Не посмях да го попитам какъв вкус имат, сама разбрах. Разбрах, че за него бяха специални, както той винаги е бил за мен. Така специален, както начинът по който ми беше показал раждането на новия ден, началото на живота. Единствен, както начинът по който беше се завърнал, за да живее в моето собствено съществуване, изпълвайки живота ми с присъствието си. Роуз влезе в къщата, използвайки собствената си връзка с ключове. Гордееше се с тази метална връзка ключове, която мечтаеше да притежава от малка, защото както ми казваше винаги, всичките ѝ приятелки имаха такава, родителите им бяха решили да им я дадат, защото им имаха доверие. Затова не разбираше, защо аз съм на обратното мнение, не споделяше причината за страховете ми. Баща ѝ, обратно на мен, беше както винаги отстъпчив. По-голямата част от капризите на Роуз носеха неговия непогрешим почерк. В моментите на отчаяние често казвах, че ако Роуз се загуби, дори и случайно минаващ турист би разбрал чия дъщеря е и би я довел обратно. Роуз беше неговото женско копие. Имаше същите очи, същия нос, издълженото му и бяло чело, както съвсем бялата му, почти бледа кожа. Успявах да се разберат дори и мълчейки. Често се чувствах изолирана и понякога говорех със самата себе си, за да не се чувствам самотна. За седемнадесетия рожден ден на Роуз решихме да я зарадваме. Пригответихме връзката с ключове и я пакетирахме като подарък. Той взе лист от онази хартия, която самият той често приготвяше и написа върху панделката, която използваше за специални случаи „За моето малко момиче, което става жена“. Постави го така, че да мога да го прочета, сякаш очакваше съгласието ми, макар да знам със сигурност, че дори и да му бях казала, че не съм съгласна, той не би променил и една дума от написаното. Докосвах тази хартия често през един определен период от живота ми, виждах отпечатъка на думите му със същия почерк върху нея, леко размазаното черно мастило, едва покриващо несъвършенствата на домашно направената опаковка. Когато Роуз отвори подаръците си и намери ключовете, плака. Плака толкова много, че започнах да си мисля, че съм сгрешила. Бяхме показали доверието си в нея и за Роуз това беше много важно.

«Здравей, мамо, пристигнахме!»

«Здравей, Роуз, влизайте! Здравей, Майк! Здравейте, ангелчета!»

Майк и внуците ми ме прегърнаха, Роуз ме целуна притискайки ме силно до нея. Клер беше тъжна и също като Роуз, не можеше да крие чувствата си. Томи скачаше като кенгуро из къщата, за да изразходва излишната енергия. Беше истинска фурия и в негово присъствие всяко място оживяваше.

«Клер, скъпа! Не бъди тъжна! Къде си скрила красивата си усмивка?».

«Клер получи днес една тъжна новина», каза дъщеря ми Роуз, докато я галеше нежно по главата, «Освен погребението на дядо, трябваше да преглътне и този горчив хап. Морган, годеникът ѝ скъса с нея».

«Морган скъса с теб днес?», попитах аз, изписвайки свръх изумление на лицето си.

«Да, този глупав идиот! Скъса с мен със съобщение по телефона. Дори нямаше смелост да говори с мен, да ме погледне в лицето, негодник такъв!».

«О, разбирам! И какво пише в съобщението?».

«Казва, че къса с мен. Какво искаш да пише?».

«Думите са много важни, скъпа моя! От думите му можеш да разбереш дали се страхува, дали има нужда от малко време, дали има още надежда или дали завинаги е свършено», отговорих с достойнството на жена, която има известен опит в това отношение.

Шокирана, Клер вкара ръката си в джоба и извади телефона. Започна да натиска копчетата със завидна скорост, движения които на мен ми изглеждаха напълно случайни, но за нея имаха конкретно значение. Намери съобщението и ми го прочете.

«И така, ето какво пише: Моля те да ми простиш, но не мисля, че между нас може да се получи. Много те обичах и ти ме обичаше, това го знам. Сега обаче това време свърши. Направих избора си и знам, че ще ме разбереш и ще ме приемеш дори и такъв, слаб и страхлив. Не ме търси, аз няма да те търся. Хубав живот ти желая, Клер, сбогом. Това е всичко».

Затвори телефона и го сложи отново в джоба си, докато избърсваше с пръст една срамежлива сълза от прекрасните си сини очи.

«Зряло момче е той, Клер. Думите му са искрени и затова е болезнено да ги чуеш, особено когато сърцето не иска да ги чуе, изказани от човекът когото обича».

«Зрял или незрял, не ме интересува повече. На моята възраст е, а на петнадесет години е позволено малко незрелост!», измърмори тя. Оставих я да си го излее, беше най-доброто за момента.

«Ако човек не е зрял, не може да носи в джоба си ключовете от вкъщи», казах аз и леко се усмихнах, докато обръщах поглед към Роуз, «Нали така, моето момиче?».

«Но... мамо!».

«Аз имам отдавна ключове от вкъщи, бабо!», отвърна Клер, показвайки ми ги с гордост и лека гримаса. Усмихнах ѝ се, Клер ми отвърна, Роуз наведе поглед към пода, смълчана и смутена.

«И аз искам ключове от вкъщи, и аз искам! Мамо, татко, кога ще ми ги дадете? Искам да играя!», извика малкият Томи, който междувременно се присъедини към нас, развеселен от сцената, разиграна от импровизирани актьори, останали сами на подиума на живота.

Кой знае как ни виждаше това момче отдолу, с неговия постоянно вдигнат нагоре поглед. Тези „странни“ възрастни които говореха „странни“ неща, вместо да си играят спокойно с играчките. Сигурно се питаше, къде ли сме си сложили всички играчки. Може би искаше да ги види, да ги пипне, да ги вземе и да поиграе с нас. Той щеше да ги съживи с фантазията си, щеше да им вдъхне живот, форма и цвят, както само едно дете умее. За него всичко е игра, самият живот е игра. Всеки път играта е различна, макар играчките да са винаги едни и същи, защото само едно дете е способно да премисли всички възможни варианти, за да ги превърне в реални и да им даде форма в съзнанието си. Защо тогава да не играе, защо да се хвърля в обятията на едно съществуване, изпълнено със страхове, безпокойства и проблеми? Искайки ключовете от нас, той искаше да стане част от света ни, но ние бяхме вече преминали фазата на безгрижието, бяхме се справили успешно и с тази на борбата и на труда. А аз, за разлика от останалите, бях опитала вече и два пъти, вкуса от фазата на прощаването. По-младите бяха все още на предишните гари и се наслаждаваха на пейзажа, бил той красив или грозен, в очакване на житейския влак, който да ги отведе нейде, без да знаят къде. Можеха да гледат напред в очакване на някаква цел. Можеха обаче да гледат и назад към отправната точка, където започваше животът им, в мъгла от спомени, омекотени от времето. По време на пътуването си бяха придружени от други пътници, някои тъжни, други щастливи, здрави или болни. Точно като тях. Клонинги на една цивилизация, която иска да уеднакви всички. Мравуняк, наблюдаван от една свръх същност, където „различните“ са считани за аномалия, както мравките, които пълзят в обратна посока и никога не намират трохи. А аз трябваше да напрегна зрението си, за да се обърна към началото ми, към миналото ми, сред гъстата мъгла, в която всички спомени бяха объркани, но мои, мои, объркани и разпилени като загинали на бойното поле войници, които са решили да не се предадат, убити, докато са се опитвали да завършат мисията си и са били изоставени там завинаги, забравени от всички. Ако гледам напред, знам че, последната гара на пътуването ми не е много далеч. Мога почти да я видя, да я докосна с ръка, чувствам я. Да достигна последната ми гара е последната ми мисия, тази, която ще изпълня рано

или късно. Сега, когато последният ми спътник, влязъл по средата на пътуването ми в същия вагон, мъжът, който ми прави компания, карайки ме да се чувствам по-жива от всякога, беше слязъл от влака без дори да се сбогува, се чувствах още по-близо до целта, макар и уплашена, и напълно объркана. Той беше пристигнал на своята гара, където животът и пътуването му приключват. Цената, която беше платил в началото за билета си, му позволяваше да стигне само дотам, не му беше отредено да продължи. Понякога си представям залезите, които той ще види на онова място, седнал на някоя пейка, на някоя пуста гара. Питам се дали изгревите които ще вижда, ще са подобни на онези от съвместните ни утрини, седнали във влака, който напредваше по пътя, без да си дадем сметка за това. Затова ще очаквам моят залез спокойно, без да бързам, придружена от мъглата на спомените ми и в очакване да се слея с тях, за да се превърна в един паднал на бойното поле и забравен там войник. От днес нататък ще бъде само наблюдател и ще гледам как картините от живота ми се изреждат през прозореца на бързащия влак и на всяко прескачане на колелата му, ще си спомням, че съм още тук. Ще наблюдавам минувачите и ще помагам на тези, които изгубени в съществуването си, ще питат за информация, за да достигнат целта си. Но никога няма да настоявам да ме изслушват и ще приемам критиките, които светът ще ми отправя, светът, в който аз, една обикновена жена от покрайнините, извърших пътуването си. А когато зората изгрее, той ще стои там, до леглото ми, той – като една черна сянка, с неясни очертания, ще ме събуди и ще ме попита дали искам да го последвам, за да присъствам още веднъж на едно раждане, моето раждане.

Клер ме гледаше така, сякаш очакваше някаква реплика от моя страна, която да подхрани разговора, който в моите стари очи изглеждаше безсмислен. Можех да направя повече за нея, можех да ѝ направя подарък. Не отвърнах на очакванията ѝ, не отговорих на предизвикателството, но се предадох, разголвайки се напълно пред нея.

«Клер, ела с мен в градината. Ще ти разкажа една история, ако искаш».

«За какво става въпрос, бабо? Не ми разказвай приказки или подобни неща, не съм вече дете, а и не съм в подходящото настроение да слушам приказки, в които отдавна не вярвам».

«Да, може би наподобява приказка, мъничката ми. Добре го каза. Точно затова, когато мисля и си давам сметка, колко важна е била за мен, чувствам как тръпки ме побиват из цялото тяло. Ще ти разкажа живота ми, ако имаш желание да ме изслушаш, за да го сравниш в твоя и за да откриеш, че независимо голямата разлика в поколенията ни, ти и аз, не сме толкова различни».

Клер погледна Роуз за секунда. Роуз ѝ се усмихна подканващо, за да тръгне с мен. Беше развълнувана, тя познаваше историята ми до най-малките детайли, дори и най-интимните, един от които беше олицетворен чрез нея самата. Прие поканата ми с мълчаливо кимване, наведеният ѝ поглед фиксираше пода. Това беше нейният начин да ми благодари.

През дърветата слънцето смесваше цветовете на живота, обединявайки ги в едно единствено черно и равно петно, лишено от дълбочина. Седнали на същата, някогашна пейка, където ние дълги години преди това се любувахме на залеза през пролетта, опитвахме вкуса на един свят, който ни се откриваше в две измерения, с неопределени цветове, лишен от детайли и от контури, защото никой не изпитваше никакво съмнение относно красотата му. Следвахме с неподвижен поглед дъгата от цветове, изписана на небето, от дълбоко червено по върховете на затъмнените от слънцето дървета, до тъмно синьо в небесното пространство, така, както изглежда в очите ни, ако се гледа отдолу нагоре. Скоро тези цветове щяха да се разтворят като акварелна рисунка, забравена под дъжда. Червеното щеше да надделее над земята, за да направи място после на непрогледната тъмнина на нощта. Нощ без луна и с много звезди.

Клер полегна, подпирайки главата си на бедрата ми. Движеше очите си, следвайки очертанията на небето, за да преброи онези звезди, които вече се виждаха, въпреки че, дневната светлина още не бе угаснала напълно. Може би търсеше още някоя звезда на небето, някоя, която още не беше виждала и не беше открита от никоя обсерватория, от никой телескоп.

Казват, че когато човек умре, се превръща в звезда. Хубаво е да мислим, че наистина е така. Погалих я и видях, че плаче, затова започнах разказа си.

Глава 2

Беше сутринта на тринадесети септември, хиляда деветстотин шестдесет и четвърта година, когато се качих на влака, който щеше да ме отведе от Чарлстон в Западна Вирджиния до Кливлънд, Охайо. Бях на тридесет и пет години, би трябвало да бъда зряла жена на тази възраст. От биологична гледна точка бях пораснала, да. Понякога даже се чувствах дори стара. Бяхах от нещо или от някого. Бяхах от един объркан живот, от една съвкупност от събития и ситуации, които вече не ми принадлежаха. Бях чувала, че ти става ясно дали си се откъснал наистина от едно място, когато в момента на заминаване, не изпитваш желанието да се обърнеш и да погледнеш за последен път, последната снимка на собственото си минало.

Дни наред се упражнявах, представяйки си фундаменталния момент на потеглянето ми, фиксирания поглед напред в бъдещето и изминалото време, което щеше да бъде изтривано с всяка моя крачка. Ако животът беше дантелена панделка, гледайки моят назад във времето, щеше да изглежда като зацапано и смачкано парче плат, загубило първоначалния си цвят. Заплетено тук и там, за да покаже основните фази в живота ми и за да не ги забравя по грешка или по мое желание. Фазите в живота ми или в този на хората, които решаваха всичко вместо мен, менторите и гарантите на едно бедно момиче, обявено за недееспособно. Бяха обсебили живота ми. В моя живот бяха потърсили и намерили възможност за отплата на мизерното си съществуване. Не намирах никаква разлика между моите решения и внушенията, които ми налагаха, независимо, че се напругах постоянно да я търся, за да се убедя, че така е правилно, че са ме научили на правилните неща, че съм наистина тяхна дъщеря и имат пълното право и дълг да упражняват правата си върху мен. Дори и екстремните. Много пъти чувах как майка ми плаче тайно в спалнята си, докато баща ми го няма. Горчиви сълзи и хлипане, заглушени от топка от плат, същите чаршафи които я обгръщаха по време на безсънните ѝ нощи, прекарани в премисляне на живота ѝ, един живот, откраднат от един мъж, който се държеше с нея не по-добре отколкото с обувките си. Тях поне ги лъскаше от време на време, а когато не го правеше, трябва да го свърши майка ми, иначе следваше побой. Често го чувах вечер как се прибира, мъртво пиян, един олюляващ се отказ да приеме живота, затънал в бурета от джин и уиски. Крещеше без да се интересува от часа и от жената, която може би спи или може би бе останала будна, за да го очаква, уплашена от това, как ще открие къщата или какво би ѝ направил същата нощ. Баща ми я биеше често. Биеше я, ако тя се преструваше, че спи, когато той влизаше в тъмната стая като призрак, блъскайки вратата срещу стената, опитвайки се да се задържи прав. Биеше я, ако тя ставаше да го подпре или да му помогне да се съблече, или да си легне, дори облечен. Всичко беше добре, стига нощта да минеше колкото може по-бързо. Но с нощта отминаваше и една част от живота ѝ. Мама изчакваше чудовището да заспи, после отиваше в банята и с кърпа намокрена със студена вода, попиваше следите от ударите. Аз я чувах, чувах как хълцаше от болка, заради ударите по лицето ѝ, едно лице, което нямаше вече израз, форма или цвят. После майка ми идваше при мен. Често ме намиреше будна, с притворени очи, ужасена от това, което виждах всеки път изписано на лицето ѝ. Стисках в обятията си плюшеното си мече, представяйки си, че баща ми е моята жертва. Това мече беше един от малкото подаръци получени от него, за един мой рожден ден преди три години, когато той по случайност беше трезвен. Благодарение на него се научих да мразя хората, докато всъщност, едно дете би трябвало да се учи само да обича. Майка ми ме успокояваше, казваше ми, че всичко скоро щяло да свърши и че няма нищо страшно, че татко е само малко изморен, имал труден ден и животът му бил сложен, наложило се било да преживее тежки ситуации, както тази, когато съквартирантът му и най-добрият му приятел, умрял в ръцете му, разкъсан от една от десетки хилядите гранати, експлодирали по време на Втората Световна Война, в която беше воювал. Винаги ми го разказваше, никога не пропускаше. Сякаш искаше да оправдае поведе-

нието на този мъж, който не беше онзи, който я беше привлякъл преди много години и беше предизвикал любовта ѝ, убеждавайки я, че е правилният мъж за нея и че трябва да се оженят. И аз, за да ѝ доставя удоволствие, се преструвах всеки път, че чувам историята за първи път. Лежах сгъснута мълчаливо в леглото ми и когато майка ми приключваше разказа си за вечерта, се доближавах и я прегръщах, галех белезите от ударите, за да усетя колко я боли. Вместо това, тя приемаше това обикновено действие като безкраен жест на любов, който отплащаше всичко и я убеждаваше, че в крайна сметка, все още си струва да се живее заради някого. Заради мен. Извиняваше ми се, докато напускаше стаята ми, едва по-късно разбрах, че ми се извинява, че ме е родила. Устните ѝ се извиваха в лека усмивка върху измъченото ѝ лице. Това ме успокояваше, защото още не разбирах, че не можех да разбера всичко. Но знаех! Знае, че майка ми се връща в свърталището на звяра. Криех главата си по завивките, треперейки. Виждах един гладен звяр с човекоподобни черти, тези на баща ми, които аз допълнително загрозявах чрез силата на детската ми фантазия. Чудовището пируваше с остатъците от майка ми, разкъсвайки месото ѝ с острите си зъби. Картината бе толкова жива, че ми се струваше, че усещам мириса на кръвта ѝ, обляла леглото ми. Чудовището ме викаше, заповядваше ми да вляза в стаята му и ми подаваше парче от тялото ѝ, нейната ръка. Същата ръка, която преди минути ме беше галила, сега лежеше безжизнена пред могъщите очи на съзнанието ми. Този кошмар ме придружаваше често през цялата нощ и през целия следващ ден, въпреки че, сенките и духовете обитаващи тъмната, да бяха отстъпили пред светлината на деня. Беше едно мъчение, предопределено да ме следва през целия ми живот. Случи се обаче нещо, което успя да пресече тази зловеща магия. Всичко изчезна в деня, когато връщайки се от колежа, открих майка ми безжизнена в банята. Беше потънала в локва от кръв, с прерязани от студения профил на едно бръснарско ножче, вени. Чудовището беше влязло в нея и я беше победило отвътре, изпивайки я капка по капка. Но фитилът на свещта, макар и разтопен, още не бе стигнал до края и пламъкът, макар и слаб, гореше още. Тя беше малка и обикновена жена, лишена от идентичност, а сега беше намерила начин да се справи със звяра си. Беше го направила по свой начин, точно този ден. Това беше голямата ѝ победа. Онази сутрин, майка ми ми даде за първи път нейната връзка с ключове. Най-накрая бях достигнала целта си, бях зряла и чувствах, че бях спечелила доверието ѝ, дори без особено усилие. Но без да знам, тя също беше достигнала своята. Бях на двадесети две години, когато започнах да обслужвам чудовището и да задоволявам всичките му желания, дори и най-болните му. Ръцете му, краката му, цялото му тяло, сега беше посветено на мен, само на мен. Бях останала сама. Компанията ми в този ужас ме беше изоставила, вече прекалено изморена, за да продължи тази игра с мен. Изморена от всичко, изморена от живота. Минаха три дълги години, преди да успея да се освободя от него, години, които ме лишиха напълно от достойнство, унижена като жена и като човешко същество. Потърсих си работа като медицинска сестра в болницата и най-странното беше, че ме взеха. Това беше първото ми истинско спасение. Изхвърлих детските си спомени в кошчето за боклук, което стоеше точно пред дома ни и събрах няколко, все още ставащи за носене дрехи, онези, които не бях носила, докато той ме изнасилваше и не миришеше на спермата му, на вонящото му на алкохол повърнатото и на моята кръв. Намерих си къща под наем извън града, доста неугледна, но ставаше за живеене. В крайна сметка, какво знаех аз що е угледно? Предплатих с малкото пари, които бях успяла да събера, благодарение на дребни поръчки, които съседите от добро сърце ми бяха поверили. Те знаеха за ситуацията ми, сираче с майка-самоубиец и предполагаша що за живот имам с такъв недостоеен баща, с когото за нещастие, вече си бяха имали работа повече от един път. Бях крила ревниво тези пари в една метална кутия, скрита по една летва в пода, в очакване на подходящия момент, за да ги използвам. Чудовището не ми позволяваше да работя, не искаше да печеля мои си пари и да стана независима, евентуално дори достатъчно силна, за да намеря кураж и да го докладвам пред властите. Заявяваше, че той представлява властта, а аз бях негово притежание и такова трябваше да остана през целия си живот или поне, докато

той не решише да ме изхвърли с ритници от къщата си. Когато всичко беше готово, зачаках с нетърпение вечерта. Проследих всяка негова стъпка, докато се подготвяше за излизане, опитвайки се да не издам емоциите си. Припомнях си предишните вечери, как се чувствах, когато виждах един баща да излиза от дома и това, което щеше да се случи по-късно, когато едно чудовище щеше да влезе на негово място в обиталището. Искях и в този момент да повтора всичко, дори и изражението на лицето ми, както мимоветите по време на изпълнението си. Той доближи врата, отвори я. После се спря и се обърна към мен.

«Няма ли да си лягаш?».

«Още не».

«Защо?».

«Защото още не ми се спи. Малко по-късно».

«Както искаш. Не се преуморявай. Знаеш, че ми е неприятно да те виждам изморена, кара ме да се чувствам като лош баща».

За секунда сърцето ми спря. Ако в този момент смъртта ме беше сполетяла, щях да я приема с отворени обятия. Не отговорих, погледнах го, после загатнах едно леко „да“ с кимане.

«Лош баща ли бях, Мелани?», продължи той, сякаш изпитваше удоволствие от този кървав разпит «Отговори ми, мамка му! Лош баща ли бях, а?».

«Не», отговорих плачейки и клатейки диво главата си, за да потвърдя отговора, в който аз очевидно не вярвах. Треперех. Хвана ухото ми и го изви силно, толкова силно, че тогава си помислих, че ще ми го откъсне.

«Браво, много добре. Така е по-добре, много по-добре. Винаги си била добро момиче, много добро момиче. Трябва винаги да се подчиняваш на татко. В крайна сметка аз те издържам, както издържах цял живот онази мръсница майка ти, като паразит. И гледай да те намеря в леглото като се прибера или ще имаш проблеми, големи проблеми! Ясно?».

Пусна ухото ми и излезе затръшвайки вратата. Останах неподвижна още няколко минути, за да съм сигурна, че няма да се върне вкъщи за нещо забравено, както вече се беше случвало. Помня, че веднъж се върна, за да вземе пистолет, който криеше в едно чекмедже, вече зареден с патрони и готов за употреба. Тогава видях за първи и за последен път това оръжие, никога не узнах къде изчезна след това или дали го беше използвал срещу някого. Той усети, че го гледам докато го вмъкваше в колана на панталона си, бях много малка. Погледна ме.

«Е? Какво ме зяпаш! Трябва да си благодарна на Бога, че още не съм го използвал срещу вас!».

Замръзнах вкаменена, очите ми бяха широко отворени, устата зейнала с едно изражение подобно на онова, когато получих плюшеното си мече, но без усмивката. Учудих се как е възможно от устата му да излезе божие то име. Бях виждала пистолет само на някои табели с реклами, още нямаше телевизия, затова и не знаех за какво служи този предмет и защо той беше толкова ядосан, че го бях видяла в този момент. Майка ми ми се притече на помощ.

«Ела, скъпа, ела с мен. Татко е много зает, не е ядосан на теб. Не бива да си го мислиш, нали?».

«Добре, мамо».

Разтворените ѝ длани затискаха устата ми, така че, едва успях да отговоря, сякаш искаше да спре някой неподходящ отговор или сякаш искаше да ме задуши, за да ми спести всички болки през годните, защото знаеше със сигурност, че ще ги преживея. Ръцете ѝ миришеха на сапун. Обожавах това ухание, защото миришеше на цветя, миришеше на мама.

Не се върна. През минутите на очакване мамех времето, вкусвайки сълзите си и опитвайки се да си спомня в кой момент от миналото ми, вече бях ги опитала със същия вкус. Имах богат набор от мостри с различни вкусове, но тези в момента не отговаряха на познатите ми вече. Бях открила нов вкус, сълзите ми бяха станали леко сладки. Изтичах в стаята, взех парите си и ги пяхнах в кувара. Слязох на пръсти по стълбите, отворих вратата и погледнах навън,

страхувайки се да не го видя пред мен, казвайки “Предупредих те, трябваше да ме послушаш, мърло! Сега ще загазиш!”. Но сянката му я нямаше, никога повече нямаше да я видя. Една крачка, две крачки, три крачки. Все по-бързо, почти тичайки. Завих по уличката вдясно, видях господин Смит на вратата на къщата му, докато оправяше цветята в саксии, поставени на входните стълби. Децата му, Мартин и Сенди, се въртяха около него като пеперуди около красиво цвете. Той се шегуваше с тях и с майка им, която също беше дошла на прага на къщата и ги гледаше усмихнато. Забавих крачка, за да видя по-добре тази картина на щастливо семейство - такова, каквото аз никога не бях имала – и за да я отнеса с мен, преструвайки се, че поне отчасти е и малко моя. През последвалите пет години баща ми никога не ме потърси. Още по-малко някой ми каза какво е направил. Когато се върнах без желание у дома, в деня на погребението му, съседите ми разказах, че когато се върнал у дома през нощта на заминаването ми, мъртво пиян, както винаги, започнал да крещи, вдигайки на крак цялата улица. Никой не ме беше виждал да излизам, никой не успял да отговори на въпросите, излизайки от отровената му с алкохол уста. Казаха ми, че чрез съмнителните си познати даже разбрал къде съм, но решил да ме остави на мира и да не ме преследва, защото знаел, че не бил добър баща и щял само да ме нарани, ако ме принудел да се върна при него. Бях решила да си тръгна и за него това беше достатъчно. Някой каза, че искал да награди смелостта ми и способността ми да го укротявам. Не повярвах и на дума от казаното, някои от хората дори не ме познаваха, но после фактът, че може и да е вярно, ме успокои, защото той изобщо не ме интересуваше. Чудовището беше умряло, убито от друго чудовище, по всяка вероятност, по време на оправяне на сметки.

Беше около девет часа на 15 септември 1960 година. Валеше като из ведро вече от три дена без прекъсване, щеше да вали още. Тъкмо се бях пробрала от работа. Често изкарвах по-дълги смени, за да спечеля малко повече пари. За пет години бях събрала достатъчно пари и с малък допълнителен кредит щях да си купя най-сетне къща, цялата само за мен. Животът ми се беше променил, най-накрая откривах постепенно идентичността ми. Може би все още много слаба, но въпреки това, моя. Работата ми помогна много в това. Помогна ми да поизглежда събраните през годините рани, но болката остана под многобройните белези, разположени по цялото ми тяло. Една пространна болка, доста по-поносима, макар и постоянна, която не оставяше възможност на душата ми да си почине. Сложих полуфабриката във фурната и седнах на масата в очакване да се приготви, държейки главата си между ръцете.

От няколко години вече имаше телевизия, но само някои богати семейства можеха да си позволят покупката му. Аз, със сигурност, не. В редките случаи, когато предаваха нещо интересно, спирах пред витрините на магазините за електроуреди, където се събираха и други като мен, които не можеха да си позволят телевизор. Щом обаче, дойдеше време за затваряне, обичайният, пълничък мъж с мустаци се приближаваше, защитен от витрината, за да съобщи, разтваряйки отчаяно ръцете си, че „предаванията за деня са приключили“ или че утре щяло да има „чудесни оферти в магазина, на които ние нямало да можем да устоим, за да отнесем най-накрая в дома си един телевизионен апарат“. Тези думи бяха изписани на лицето му, нямаше нужда да ги произнася. Опитвах да се пхна и в някой бар от онези, които поставяха телевизор на разположение на клиентите, предимно през студентите, зимни месеци или през дъждовните вечери. Но миризмата от алкохолните изпарения ме удряше веднага в главата и ми напомняше баща ми, което ме принуждаваше да побягвам като затворник в търсене на пътя към свободата.

У дома имаше едно старо радио, което включвах от време на време, когато изпитвах желание да чуя нечий глас, който е достатъчно далечен и който не очакваше отговорите ми или какъвто и да е разговор с мен. Бях го намерила на една сергия за втора употреба, за няколко долара. Беше развалено, но продавачът ми гарантира, че можело да се оправи лесно. Купих го без да съм сигурна, че сключвам добра сделка, а един приятел предложи да ми го оправи гратис. Казваше се Райън. Този мъж беше единственият човек, способен да ми даде едно здраво и безусловно приятелство, точно от каквото имах невероятна нужда и каквото не бях имала

през целия си живот. Дори и спрямо него оставах по-скоро затворена в различни аспекти, но докато другите се чувстваха длъжни да сондират слабостите ми, той ги уважаваше. Райън никога не ме питаше нищо свързано с миналото ми, не осъждаше никога действията ми като лоши или добри, нито малкото избори които бях направила откакто живеях като свободна жена. Разбираше, когато имах желание за разговор, защото изсипвах всичко като придошла река, а той просто изслушваше. Приемаше ранимостта ми, изразена чрез мълчания, когато исках да остана сама, за да мачкам листа от салата върху кухненския плот. Когато забелязваше, че идва някой от тези мои чести моменти, той ме поздравяваше с козируване и се оттегляше с маршова стъпка, без дума да каже, затваряйки внимателно вратата зад себе си. Караше ме да се смея, караше ме да се чувствам добре. Както никога не се бях смяла и не се бях чувствала в предишния ми живот. Изпитвах нещо към него, някакво странно чувство, което не можех да разпозная или да му дам име. Един ден, когато бяхме един срещу друг, с явното намерението да се целунем, използвайки сила го отблъснах. Изпитах страх. Тогава не разбрах от какво, но знаех, че ме е страх. Въпреки това, този незрял жест от моя страна, не го отказа и той продължи да се държи както винаги с мен. Един ден ми каза, че семейството му се мести, заради работата на баща му и някои проблеми, с които трябвало да се справят. Не ми каза къде отиват да живеят, ставало въпрос за сигурност. Затова трябвало да заминат за известно време и нямало да мога да се свържа с него по никакъв начин. Но не бивало да се опасявам, защото той щял да ме потърси, щели сме да държим връзка и щял да се обади веднага щом ситуацията се успокояла. „Обещавам ти, Мелани. Дай ми ръката си, сложи я тук и почувствай. Усещаш ли сърцето ми?“ – това бяха последните му думи, докато поставяше ръката ми върху гърдите му и преди последното му козируване и последния му марш, който предизвестяваше заминаването му. Не отговорих на думите му тогава, с думи, които всъщност исках да изкажа и които заседнаха на гърлото ми, зададено от плач и отнемащ ми въздуха.

Чрез онова радио което ми напомняше присъствието му в живота ми, слушах пасивно радиопредаванията, новините, метеорологичните прогнози, песните на Бийтълс, Хендрикс, Армстронг и Ролинг Стоунс. От няколко години и един млад мъж беше се появил на музикалната сцена. Казваше се Елвис Пресли, един бял младеж, който побъркваше всички момичета, когато пееше по време на изявиите си, използвайки определени движения в интимната област. Младите жени не се опасяваха да употребят голяма част от заплатите си, за да си купят плочите му или да присъстват на концертите му, мечтаейки, може би, да се хвърлят в нищото и силните му ръце да ги поемат още в полет. Треската по хубавия младеж от Мемфис зарази и мен. В един магазин намерих плочата му и я купих, макар у дома да нямах грамофон. Месеци наред събираше прах, изложена у дома на показно място. Обожавах я мълчаливо, случваше ми се да се спра и да я наблюдавам няколко минути, а всеки път щом вземех заплата, ми се искаше да купя грамофон, за да мога най-сетне да я чуя. За младите жени на двадесет и осем години като мен, Елвис беше темата, която обсебваше разговорите между колегите, обедните почивки, всеки момент от деня. Вероятно било да е добра партия във всички аспекти. Колегите ми - „другите“, както често ги наричах, описваха прекалено детайлирано еротичните си фантазии спрямо този млад мъж. Някои от тях споделяха, че не биха имали проблем да изоставят мъжа и децата си, ако „красавецът“ им даде и най-малка надежда. Не ги разбирах докрай тези разговори, не бях способна да преценя силата на изходящата енергия, която ги подхранваше. Когато обаче се говореше за секс, изпитвах чувство на силно неудобство, чувствах как срамът у мен се ражда и надига от вътрешностите ми, задушаваш като ръце стегнати около шията ми с намерението да ме задушат. Сексът ми напомняше чудовището, страданието ми, болката и всички унижения, които трябваше да понасям, вкусът на спермата на един болен мъж, разстлана върху младия ми корем, върху бледата ми кожа, която би трябвало да познава само чистота и невинност, на кръвта ми и онази на майка ми, изливана всеки ден върху белите чаршафи на едно

вечно неоправено легло. Познатите ми усетиха, че нещо с мен не е наред. Някои от тях не се намесваха, други го правеха под претекста, че искат да ми помогнат.

«Какво има, Мел?».

«Нищо, защо питаш?».

«Така. Много си странна.».

«Такава съм, какво да направя?», отговарях, разтваряйки ръце като знак на примирение с начина ми на живот.

«Жени ли харесваш?».

«Моля?».

«Попитах дали харесваш жени, дали по тях си падаш?».

«Жени ли? Не говори глупости, моля!».

«Толкова години вече, един път не разказа някоя история за секс с мъж, докато ние всичките сме го правили. Добре, може би още не си го правила, но може би, би искала да го направиш и може да се посъветваш с нас. А ти, какво? Свиваш се в черупката си като костенурка».

Как можех да кажа, че моят „първи път“ беше на пет годинки е че той беше баща ми? Каза ми, че ще си поиграем. Как можех да ѝ кажа, че играта която той беше измислил за мен и която се състоеше в безсрамно изследване на интимните ми части, всъщност никак не ми беше харесала, защото на онази възраст предпочитах да играя с кукли, както всяко друго момиче? Как можех да ѝ извикам в лицето, че ако не бях играла с него така, той щеше да принуди майка ми да се подложи на същото, но с различни и много по-строги, подходящи за възрастни правила.

«Това е тема, която не искам да коментирам, няма специална причина. Може би не съм готова още или никога няма да бъде. Така е и толкоз».

«Добре, Мел, както искаш. Довечера момичетата ще правят пижамено парти. Искаш ли да дойдеш?».

«Ще има ли мъже?».

«Не».

«Ще се говори ли за секс?».

«Не знам, но се опасявам, че да».

«Тогава не, благодаря. Няма да има какво да кажа и ще бъде само в тежест за всички».

Когато се прибрах същата вечер, взех плочата на Елвис и я изхвърлих в кофата за боклук.

Чух звънецът да звъни веднъж, после още веднъж, докато успях да отворя вратата.

«Идвам!», извиках силно.

Когато отворих вратата, пред мен стоеше един полицаи. Валеше като из ведро. Униформата на полия беше вир вода, макар да беше слязъл току-що от колата, паркирана на няколко метра от входната ми врата. Колегата му седеше още на мястото на шофьора и гледаше към нас. Тялото му беше приведено напред, а очите му гледаха нагоре, за да наблюдава сцената по-добре през пролуката на прозореца.

«Добре вечер», казах учудена.

«Добър вечер. Вие ли сте госпожица Мелани Уорън?».

«Да, аз съм, какво има?».

Бях стресната и обърквана от мигащите светлини на автомобила им, които ме заслепяваха и очертаваха небесносини сенки в нощта, които огъваха телата си срещу земята и фасадата на сградата.

«Полиция Паркър, госпожице, може ли да вляза?», попита той, докато ми показваше служебната си карта с негова снимка отпреди някоя и друга година. Оставих го да влезе, доближих се до вратата, но без да я затварям.

«А колелата ви отвън?».

«Не се притеснявайте, той ще чака там. Тук съм заради баща ви, господин Брад Уорън».

Останах безмълвна и неподвижна, в очакване мъжът да продължи и ми каже защо е тук. Задах си хиляди въпроси, запитвах се, дали чудовището отново е действало и коя ли е жертвата му. Помислих си, че е участвал в някой побой. Опасявах се, че ме е потърсил и че се е свързал с полицията и че чрез тях ме е намерил, за да ме задължи да се върна с него у дома.

«Какво е направил баща ми?», попитах, докато свитите ми в юмруци ръце, облени в студена пот, мачкаха нервно плата на полата ми.

«Бил е убит, госпожице Уорън, съжالياвам. Динамиката на случилото се още не ни известна, случаят не е приключен и разследването продължава. Три изстрела от пистолет са причината, от които един фатален в главата. Съседите са чули изстрели, три последователни изстрела, произхождащи от бързо движещ се автомобил. Когато излезли, видели тялото на баща ви, проснато на земята, потънало в локва от кръв. Бил в безсъзнание, но все още жив. Починал е по-късно, на път към болницата. Изглежда като екзекуция, оправяне на сметки».

Продължавах да мълча, бях странно тиха, почти спокойна. Не показвах никаква емоция. Очите ми бяха вперени в краката ми, без да ги виждат, студената пот беше изчезнала, юмруците ми се бяха разтворили и най-накрая бяха пуснали плата на полата ми, сърцето ми биеше отново в нормален ритъм. Чувствах се добре, ужасно добре. Разкаях се за това чувство на чиста злина, разкаях се и за разкаянието ми спрямо това естествено изразено чувство.

«Госпожице, добре ли се чувствате?».

Кимнах, всичко беше чудесно.

«Пиян ли е бил?».

«Не, не е бил пиян, нивото на алкохол в кръвта му е било в нормата».

Погледнах го в очите, не можех да повярвам в приказката с щастлив край, където всички лоши стават внезапно добри и живеят до края на живота си щастливи. Или баща ми наистина беше се променил след изчезването ми?

«Пиеше ли баща ви? Често ли беше пиян?».

Лъжи! Отричай болката от изгарящия белег на лъжата, отпечатан върху кожата на душата! Непременно!

«Случвало се е, както може да се случи и в най-добрите семейства».

«В какви взаимоотношения бяхте с баща ви?».

Мигове на осезаемо съмнение в търсене на лъжовни думи и следователно, липсващи. Желание да сложа веднъж завинаги „край“ на всичко. Беше правилният момент, който очаквах.

«Нормални взаимоотношения, каквито са обичайни между един баща, бивш военен и едно момиче».

«Много ли беше строг баща ви с вас?».

Не отговорих, възпротивих се. Погледнах го за миг, почти непокорно, после се предадох и отново отместих погледа си от него.

«Наранявал ли ви е някога? Биеше ли ви?».

Излъжи още веднъж! Бъди постоянна в срама си, за да запазиш достойнството си!

«Не...».

«Не? Сигурна ли сте?».

«Да, сигурна съм, господин полицай...».

«Добре. Преди колко време напуснахте дома на баща си?».

«Преди пет години».

«През 1955, значи», повтори той, докато си записваше нещо в бележника.

«Може ли да ви попитам за причината?».

«За да започна мой, собствен живот, полицай! Вече бях на двадесет и шест години, няхах собствен дом, собствено семейство, работа! Искях да живея самостоятелно и независимо. Бях изморена да ме издържа и да моля хората за нещичко, за да имам пари за собствените ми желания».

Полицаят записваше, несмутим и без да ме гледа, също като журналист по време на интервю, направено на шампионата по бейзбол. Ужасно ме дразнеше нормалното му и съдържано отношение, задачата му да задава въпроси на хората и умението му да я приключи без проблемно.

«Преди да напуснете предишния си дом или и през последвалите години държахте връзка с него?».

«Не», отговорих аз. Съжалих обаче веднага и се поправих, «Или по-точно, да, но рядко».

«Не чувствахте ли необходимост да се срещате, да си говорите, да си разкажете как прекарвате дните си?».

«Вие полицай ли сте или психолог?», възкликнах. Границата ми на търпимост беше преминала вече. Река, която е по-висока от собствения си бряг, не може да задържи водите си и да продължи да тече надолу, без да се излее навън и да причини смърт и разрушения.

«Всъщност и двете. Моля ви, Мелани, отговорете на въпросите ми. Това ще ни помогне да приключим случая. Разчитам на сътрудничеството ви, макар да си давам отлична сметка, че изживявате труден момент».

Не беше разбрал абсолютно нищо, но както винаги се примирих и отговорих дистанцирано на въпросите му, сякаш не се отнасях за мен.

«От деня, в който напуснах онзи дом, няхах нищо повече за споделяне с баща ми. Поех живота си в ръце, взех си вещите и си тръгнах. Намерих този малък апартамент, където живея в момента, и работа като медицинска сестра в болницата. Постепенно станах независима, всичко вървеше добре. Баща ми от своя страна, можеше да поеме в ръцете си собствения си живот, без да се налага да издържа дъщеря си. Не сме се търсели и преди, когато живеех с него, никога не сме си споделяли. Каква би била причината да започнем да го правим след заминаването ми?».

«Разбирам. Преди да напуснете къщата, забелязахте ли нещо странно в баща си или дали е имал някакви проблеми за нещо или с някого?».

«Не, доколкото ми е известно, полицай. Не».

«Благодаря, Мелани. Сега бих искал да ви попитам някои неща във връзка с майка ви, ако може».

Всъщност не можеше и още как да не можеше! Не исках да безпокоя отново майка си, която беше тормозена достатъчно дълго по време на живота си. Опасявах се от въпросите, които можеше да ми зададе, но се подложих и на този разпит.

«Майк а ви Джейн се е самоубила през 1951 година. В документите пише, че именно вие сте открили тялото ѝ, след като сте се прибрала от колежа. Бихте ли потвърдили това?».

«Да, потвърждавам. Майка ми даде връзка с ключове за първи път, именно онази сутрин».

«Следователно е ясно, че майка ви е планирала жеста си, не е бил някакъв импулс».

«Да. Така предполагам...».

Грешен отговор, Мелани!

«Да. Можете ли да разкажете, какви бяха взаимоотношенията между вас и майка ви, както между майка ви и баща ви, моля?».

Шах и мат. Царицата падна. Не дишах, опитах да се затворя в черупката ми, търсейки най-краткия път към нея. Но черупката беше останала отворена и мъжът ме виждаше, следваше ме, улавяше ме и ме изваждаше навън. Всеки път, без изход. Лъжи, най-добре продължавай да лъжеш!

«Майка ми беше болна. Не беше лоша майка, напротив! Но беше слаба и често разумът я напускаше. Често я чувах да плаче през нощта, но бях прекалено малка, за да ѝ помогна».

«Разбирам. В документацията пише, че баща ви често е крещял и често се е прибирал късно вечер, напълно пиян, вярно ли е?».

«Да, случвало се е».

«Случвало се, ясно. Това повлия ли на екстремния жест, извършен от майка ви?».

«Не знам, бях твърде малка, казах ви».

«Мелани, когато майка ви е починала, вие сте била на двадесет и две години, не сте била малка».

Той грешеше. Душата на майка ми беше умряла много по-рано, това, което аз намерих, студено и неподвижно, потънало в собствената си кръв, беше обвинката на призрака ѝ.

«Полицай, в момента се чувствам много изморена, казах, опитвайки да се използвам единствения път за бягство, който ми оставаше».

«Разбирам, Мелани, разбирам ви. Моля ви само да отговорите на още един, последен въпрос. Как продължиха взаимоотношенията между вас и баща ви, след смъртта на майка ви и преди да напуснете дома си?».

В леглото, под звуците на ударите му в сърцевината на нощта! Ето как бяха продължили взаимоотношенията ни. Животните, които отиваха на заколение, бяха по-уважавани от мен, защото накрая биваха убити и изядени, тоест, изчезваха. Аз оставах жива, ранена отвътре и отвън, принудена да се гледам всяка сутрин в огледалото, за да търся новите си белези, които обогатяваха моята уникална колекция. Още една лъжа, само още една, последна. Или пък не.

«Баща ми се промени след онзи ден, стана напълно отсъстващ. Чувстваше се неспособен да се грижи за мен, тъй като смяташе, че се провалил напълно в опита да спаси съпругата си. Сподели ми го една вечер, докато плачеше».

«Обяснете по-добре».

«Това, което пише в досието му е вярно. Баща ми се връщаше често късно вечер и обикновено беше пил доста. Крещеше на майка ми, изкарваше си на нея гнева, че не може да ѝ помогне, да я обича, както всъщност трябваше и би искал. Крясците ехтяха в къщата и се чуваха и отвън, съседите винаги ме гледаха особено на другата сутрин, сякаш ми съчувстваха, сякаш ме съжаляваха. Когато майка ми умря, баща ми се предаде. Може би и той умря в известен смисъл онзи ден с нея. Дистанцира се напълно от мен, прекарваше дните си в хола, четейки».

И да обмисля как да ме изнасили отново същата вечер, си помислих. Но внимавах много добре да не ми се изплъзне.

«Следователно, вие се почувствахте изоставена и решихте да си тръгнете като започнете свой, собствен живот».

«Да, господин полицай, така е».

За първи път можех да дишам.

«Благодаря, Мелани. Извинете ме за всички неподходящи въпроси, които ви зададох в този момент, но както сама можете да се досетите, беше необходимо. Сега картината се изяснява».

Погледна ме мило, аз му отвърнах. Любезност примесена с фрустрация. Криех лицето си опетнено от лъжата, скрита в гънките на страха ми, там, където беше останало още малко място, за да потъна напълно и да избягам. Както онзи ден, в който защитена от тъмната нощ без луна и звезди, стоях неподвижна на вратата на леговището, за да наблюдавам как чудовището разкъсваше жертвата си. Както в деня, когато излязох от дома с ключовете в ръка за първи път, без да ме интересува нищо друго и преди всичко, какъв беше повода накарал майка ми да ми ги даде. Както всички онези дни, когато исках да кажа на майка ми, че я обичам, но не го направих.

«Трябва да дойдете до централата, за да попълним профила и да се подпишете, после ще поискат от вас да разпознаете тялото и да уговорите всичко необходимо във връзка с организацията по погребението».

«Добре, ще го направя утре сутринта».

Усмихна ми се и си тръгна. Останах права до отворената врата, влажният от дъжда въздух мокреше лицето ми, смесвайки се със сълзите ми. Колегата му запали двигателя на колата,

погледна ме и ми помахна за поздрав с ръка. Отвърнах му. Полицай Паркър отвори вратата на автомобила и без да се интересува от дъжда, който го мокреше, се спря и ме погледна, после ми помахна. Каза ми нещо, което не разбрах, една далечна гръмотевица покри гласа му. Лицето му беше ясно, значи би трябвало да е нещо хубаво. Кимнах с глава, обърнах се и влязох в къщата, затваряйки вратата след мен. Мигащата светлина от синята лампа беше изчезнала, домът ми беше отново като преди и аз също. Върнах се в кухнята, ястието което топлех беше вече студено. Не бях гладна вече, не бях и жадна, нямах дори въздух в дробовете си. Гърлото ми беше издрано от плачът, който потисках през цялото време. „Защо да плачеш? И за кого?“. Не намирайки отговор на този въпрос, всички прегради паднаха, разрушавайки светкавично всичките ми защити. Предадох се безусловно на това, което отдавна очаквах със сърцето си. Чудовището беше мъртво и нямаше повече да ме наранява. Да, чудовището беше най-накрая мъртво, убито от друго чудовище. Щеше да гори в адския огън, никога повече нямаше да срещне майка ми, защото бях сигурна, че тя обитаваше в рая. Сега бях сигурна в това. Мъртъв, убит през единствената вечер, когато не беше пил алкохол, колко интересно! Може би, защото през онази вечер чудовището беше просто човек, не беше облякъл сценичния си костюм, този, който го правеше силен и агресивен. Беше направил голяма грешка, фатално недоглеждане. Беше намалил бдителността. Когато избираш злото като начин на живот, трябва да се научиш да се оглеждаш, защото ще ти се отвърне също със злина. Може би, именно човекът, изморен да играе роли, изморен от всичко, беше изгорил костюма си. Може би самият той е искал да убие чудовището, за да се превърне в герой, разголвайки се пред тълпата и излагайки се пред враговете си, крещейки „Не ме ли виждате? Тук съм! Хайде, страхливци, какво чакате и не ме убиеете?“. Може би е искал да усети какво е когато кожата е разрязана, когато металът прорязва месото и навлиза в тялото. Може би е искал да знае какво е да чувстваш как кръвта ти изтича от вените, усещането, че ще припаднеш, докато звуците се отдалечават и всичко става черно пред притворените очи, които гледат асфалта, току до кучешкото изпражнение на някое улично куче, минало минути преди това оттам. Да, може би се беше случило именно така. Хвърлих храната в кофата за боклук и отидох да спя. Сънувах нещо хубаво онази нощ, но не помня какво.

На следващия ден изпълних за последен път задълженията към този човек, баща ми. Когато ме попитаха дали предпочитам да погребам трупа му или да го кремират, отговорих без колебание. Поисках да го кремират, давайки му възможност да изпита какво го очаква за вечни времена. Поисках да присъствам на мрачния спектакъл. Виждайки как дървения сандък влиза в пещта и как излиза като прах, предизвика мрачна възбуда у мен. Не показах емоциите си, не пролях и една сълза. Насилих чувствата си, затваряйки ги в леден блок – сърцето ми, превърнало се в хладилна камера по повод.

Наследих къщата и малко пари, които бяха останали - онова, което баща ми не беше успял да похарчи за алкохол и други си пороци.

Поставих на земята урната с праха му, на едно скрито място, за да не се вижда. Останах за малко в къщата, за да чуя звука на тишината, наблюдавах следите от пръсти в непочистената прах върху мебелите. Чувах виковете и плачът на майка ми, тези, които за да не чувам – пеех, стиснала плюшената си играчка. Чувах воплите и риданията, следващи бурята. Поглеждайки към фотойла, където седеше баща ми, видях един самотен човек, един стар човек, лишен от живот. В ъгъла видях бастун, представих си как го стиска в ръце, докато едвам ходи из къщата, търсейки някой, за да го набие. Някой, който не беше вече там. Един човек, принуден да излее гнева си върху самия себе си и така до деня, в който се беше предал. На един рафт намерих портмоне, взех го и го отворих. Съдържаше малко дребни и една снимка на майка ми, която ме държеше в ръцете си. Обърнах снимката, имаше дата. Беше рождената ми дата, денят, в който получих плюшената играчка. От този ден всичко се промени. Приказката за щастливото семейство направи място на един ад, на едно съществуване без бъдеще. Слабите ми и мъгляви

спомени не ми позволяваха да фокусирам онзи момент, случката, която промени завинаги хода на нещата и на живота ни. „Ще мине много време преди да се превърна в тор за растенията!“, често крещеше баща ми, когато беше гневен. Това време беше дошло, както за него, така и за много други. Беше дошъл моментът да се превърне в това, което винаги беше отричал. Взех урната и счупих plombата. Отворих я и изсипах съдържанието в една купа, допълвайки с вода. Разбърках отвратена с една лъжица. Излязох от градината и изсипах калната смес в корените на растенията, любопитна да видя какво ще се случи. Бях обаче разочарована, защото не се случи нищо.

Същата вечер преношувах в къщата, после отново и после отново за трети път. Без обаче да успея да затворя очи. Не можех повече да остана там, тя не ми принадлежеше. Пуснах я за продажба и не трябваше да чакам дълго, за да се освободя от нея. След няколко седмици я купи едно тричленно семейство, баща, майка и дъщеричка. Наум им пожелах по-добър живот от този, който аз бях имала там. Когато се сбогувах с тях, подарих плюшената ми играчка на момиченцето.

«Вземи, за теб е».

«Ох, колко е хубаво! Мамо, татко, вижте какво ми подари госпожицата!», извика ентусиазирано то към родителите си, които ми се усмихнаха в знак на благодарност.

«Пожелавам ти никога да не ти се налага, но помни, мъничката ми, ако се случи нещо лошо, мечето ще те защити и ще се погрижи за теб!».

«Добре!».

Погалих я, поздравих ги и си тръгнах.

Глава 3

Деня, в който затворих вратата зад себе си, ме завари неподготвена. Бях една дилетантка в живота, една бягаща съвкупност от плът и кости, търсеща нещо неопределено. Липсваше ми достойнство. Напредвайки с бърза крачка, си обещах по никакъв повод да не се обръщам, мислейки че, вече всичко беше приключило и че отсега нататък животът ми щеше да бъде друг и че щеше да се роди една нова Мелани. Десет крачки, сто крачки, после двеста. Обърнах се, сякаш някаква невидима ръка ме дръпна за рамената. Огледах къщата. Фенерът на фасадата се люшкаше от поривите на вятъра, движението ѝ ме хипнотизираше. Завърнах се в мен и заплаках. Предадох се, обърнах се и най-накрая си тръгнах. Плачът беше изтрил страха, може би това, което казваха не беше вярно. Или може би, беше.

Вагонът ми втора класа, не беше препълнен. Само едно момиче и един възрастен господин ми правеха компания. Мъжът четеше необезпокояван „Дейли Телеграф“, докато момичето местеше погледа си от прозореца и лицето ми, опитвайки се да разбере коя от двете гледки го изумява повече, коя панорама е по-добра за прекарване на времето, коя е по-забавна. Дъвчеше наистина дъвка, а лицето му беше потънало в якичката на бялата ѝ риза с червени квадрати. Носеше доста тесни дънки за тогавашното време. На пръв поглед ми се сториха неудобни, после забелязах обаче, че ѝ стоят добре, подчертаваха почти перфектното ѝ тяло. Напусках един живот, който почти не помнех вече, километър след километър опитвах да забравя мястото, от което идвах. И успях с немалко старание или поне така си мислех. Не ми се щеше някой непознат да ме върне в миналото чрез глупавия въпрос „Откъде си?“, чийто отговор със сигурност не интересува никого. Не я погледнах повече. Затворих очи и потънах в гъстата мъгла на мислите ми, изгубена в поредица от картини, които рисуваха неволни изражения по лицето ми. Това събуди любопитството ѝ и тя реши, че лицето ми е по-интересен спектакъл за гледане, защото в крайна сметка това, което се изреждаше зад прозореца, беше просто статичен пейзаж, който тя вече беше виждала многократно през живота си. Сподели ми го няколко месеца по-късно, след първата ни среща в онзи вагон, когато вече бяхме станали добри приятелки. Влезе контролорът и поиска билетите ни, така бях принудена да отворя очите си. Погледнах я, тя ме погледна. Започнахме да си говорим някак различно, без поздрав, без неуместни въпроси, нищо такова. Тя говореше така, сякаш ме познаваше наистина отдавна. Докато говореше продължаваше да дъвче дъвка, без да ѝ пречи. Аз никога не успях да върша две неща едновременно без да сгреша, докато за нея изглеждаше напълно нормално.

«Ти наистина си странна».

«Какво ви кара да мислите, че съм странна?».

Тя поспря за миг, за да обмисли и после продължи.

«Седиш си съвсем сама и тихо, и си мислиш за кой знае какви неща. В крайна сметка, във влак сме».

«Какво от това? Само защото сме в един и същи влак, трябва да си говорим ли?».

Сякаш това я срази и за малко напусна играта, без обаче да спре да ме наблюдава. Не се беше отказала, опитваше се да открие следващата си тактика за атака. Откъснах поглед от лицето ѝ и се престорих, че гледам през прозореца, без обаче да забележа нещо конкретно. Каквото и да е, нещо произволно щеше да бъде по-добро, стига да не бяха очите ѝ.

«Какво виждаш?».

«Моля?».

«Попитах какво виждаш през прозореца?».

«Гледам полетата».

«Гледаш полетата, добре. Но какво виждаш?».

«Когато гледам полетата, виждам полетата!».

«Логично».

«Струва ми се глупаво дори да се пита, не смятате ли?».

«Ах, не знам. Много често това, което виждаме, не е това, което гледаме. Или поне за мен не е така».

Този път тя отбележи точка, отбележи една точка, която ужасно много ме нарани. Погледнах я, поразена и без желание да отговоря. Може би желанието ми да избягам нямаше да послужи за нищо, разбрах, че дори бягайки с големи крачки от миналото ми, щях да попадна в едно настояще и едно бъдеще с подобна картина. Наведох очи и склжих ръце, поставяйки ги на коленете си, добавяйки нюанс на примирение в падението си и в очакване противникът ми да ме помилва, за да ме довърши както би сторил гладиаторът на арената, след като е получил разрешение от императора и така да задоволи жаждата си кръв. Този път императорът ме помилва, палеца му беше посочил нагоре, тълпата не крещеше, защото не виждаше кръв да излиза от телесата ми, разрязани от метала на сабята, за да спрат сърцето ми и да ме изтрият напълно от света на живите. Гладиаторът, моят противник, беше протегнал ръката си, за да ми помогне да се изправя. А аз, щастливата жертва на един жесток спектакъл за възрастни, я поех и ѝ позволих да ме издърпа, дишайки и възхищавайки се отново на слънчевите лъчи, отразени в лазурното небе, лишено от облаци. Нямаше да вали, слава богу.

«Казвам се Синди».

«Мелани».

«Мелани е хубаво име. Може ли да те наричам Мел?».

«Може. Наричайте ме както сметнете за добре».

«Сигурна ли си, че не те дразни?».

«Не, не ме дразни, иначе бих го казала».

«Аз съм на двадесет и пет години, Мел!».

Не отговорих. Не исках да си спомням в момента на колко години съм.

«Знаеш ли какво означава това?».

«Нямам представа. Може би, че сте родена преди двадесет и пет години?».

«Остроумно наблюдение, Мел! Но това е само аритметика, няма нищо общо с това, което аз имам предвид. Исках да кажа, че съм млада».

«Радвам се за вас, Синди, аз съм обаче по-стара, на тридесет и пет години съм». Подскочих, когато си дадох сметка, че неочаквано споделих детайл от живота си, който нямаше никакво намерение да казвам на околните. Казах ѝ възрастта си, предавайки в ръцете ѝ кутията съдържаща живота ми, дори и тази част, която опитвах така усърдно да забравя.

«Значи сме почти връстнички».

«Е, не бих казала. Имаме цели десет години разлика».

«И какво от това?! От едно и също поколение сме. Това на Бийтълс, Елвис, джинси и разкопчани ризи, брилянтин в косите и Кадилак! Чу ли вече “A hard day’s night”, новата песен на Бийтълс?».

«Да, разбира се, че я чух! Обожавам Бийтълс!», споделих, отново с учудване.

«И аз ги обожавам! А и момчетата са много хубави. Боже мой, как бих ги свалила!», каза тя, преди да затананика мелодията с хубав глас.

«Мел, говори ми на „ти“ ! Няма да те изям, спокойно».

Замислих се задълго, сякаш решението дали да приема предложението ѝ или не, беше въпрос на живот и смърт. А това щеше да е нещо банално за един „нормален“ човек, инстинктивен избор. Инстинктът, който води животните и който аз никога не бях развила. Синди ме погледна в очакване на отговор. Мълчанието ми е и въздържаността ми я бяха учудили малко.

«Добре». Усмяхнах ѝ се, сякаш исках да я наградя за търпението ѝ, в отговор на хилядите въпроси, които може би кръжаха в главата ѝ в този момент. Може би чаках именно да поиска да го направя, открявайки сейфа, в който се бях затворила сама и да пусна вътре отново въздух,

а може би и някое и друго парче остатък живот. Може би Синди ме смяташе почти за луда, човек, който се нуждае от помощ. И имаше право.

«Накъде отиваш?».

Неподходящ въпрос с труден отговор. Вече бях обаче направила компромис. Още една изповед от моя страна, нямаше да изкриви образа ми повече отколкото вече беше.

Нямаше да промени руслото на съдбата ми. Въпреки това, останах донякъде резервирана, докато ѝ отговарях.

«Отивам в Кливлънд».

«В Кливлънд! Жестоко! Аз съм от Кливлънд, връщам се у дома!».

Почувствах се като прегазена от ваялк, една от онези машини, използвани за полагане на асфалта, които изглаждат дзифта докато стане гладък като стъкло. Този път обаче, в черният дзифт разпилян по земята, бях и аз.

«Ах!». Това беше единствения звук, който успях да издам с втвърдените ми гласни струни.

«Къде ще отседнеш?».

Още една язва се отваряше в още кървящата рана. Какво трябваше да отговоря? Че нямам определена цел? Че всъщност няхах дом, в който да живея, но че щях да обикалям улиците като бездомник, търсейки нещо евтино, където да преспя? Това е идея! Можех да кажа, че ще остана в Кливлънд само за малко, че само минавах оттам! Така щях да имам оправдание, за да се измъкна от кашата и да избягам всеки момент от нея, за да си възвърна живота! Моят живот! Да, но кой живот? Имах ли такъв?

«Ще бъда в хотел. Само минавам, ще остана няколко дена», отговорих, горда от това, че бях уцелила правилния път най-сетне и че го бях решила сама. Беше напълно ново чувство за мен, безкрайно могъщо, гениално, цяла лавина от енергия.

«Разбирам. За няколко дена. Добре, значи можеш да дойдеш с мен у дома!».

«Не, има си хас! Не искам да съм в тежест на никому. Благодаря за предложението, но не мога да приема, съжалявам».

«Каква ти тежест, Мел! Ние в Охайо сме такива! Имай късмет да ни откажеш гостоприемството!».

«Но ние от Западна Вирджиния сме малко различни».

«От Западна Вирджиния! Оттам ли идваш? От кой град?».

Думите ми бяха станали вече публично достояние. Дори и възрастният мъж свали вестника си, за да види това бегло лице, което изпълваше тясното пространство с думите си. Без съпротива изплюх и това.

«Жестоко!».

«Но какво означава “жестоко”?».

«Означава “хубаво”, “яко”! Къде живееш ти, извинявай? Никога ли не си чувала тази дума?».

Излъгах я, казвайки ѝ че съм я чувала, но че не можех да я вместя в речника си и затова бях загубила интерес от значението ѝ в този смисъл. Всъщност, знаех чудесно значението на думата, използвана преди всичко от подрастващите, това, което не разбирах, какво „жестоко“ намираще в нещата, които казвах. Защо това момиче успяваше да намери нещо добро или хубаво в нещата, градовете или ситуациите, които винаги съм ненавиждала? Започнах да си мисля, че може би, ако остана за малко с нея, щеше да ми се отрази добре. Може би щях да се науча да живея по-добре, крадейки безплатни уроци от едно по-младо от мен момиче, като социален паразит. Може би тя наистина знаеше как трябва да се живее в този свят, от който и двете бяхме част, с нашите безбройни различия.

«А ти къде живееш?»., попитах.

«На брега на езерото Айри. Много красиво място, предимно вечер, когато градския шум намалее и се чува само този, идващ от езерото. Къщата ми има изглед точно към него и от градината може да се наслаждаваш на прекрасни, цветни залези. А и аз живея сама, никой няма да ни притеснява!», заключи тя с хитра усмивка, каквито бях виждала при някои петнадесет годишни, жертва на първите си хормонални сътресения.

Усмихнах ѝ се и по този начин потвърдих, че приемам поканата ѝ. Щях да ѝ се отплатя по някакъв начин, щях да разделя с нея разходите по покупките и консумативите, щях да работя и подобни. В онзи момент мислех, че става въпрос за кратък престой при нея, през това време щях да си потърся самостоятелно жилище и при нужда, можех да се виждам с приятелката си всеки път, когато бе необходимо. Приятелката ми! Изглеждаше толкова странно да го кажа и почти нереално да го чуя. Но грешах, при положение, че в онази къща на езерото Айри, прекарах голяма част от живота си. Само за един ден бях станала притежател на две неща само за мен – моя приятелка и мой живот. И всичко това заради или по вина на Синди и нейното безпардонно поведение, което беше премахнало всичките ми бариери и най-малкия остатък от желание за изолация. Нейното изпълващо присъствие ми даваше сигурност, както любовта на майката или прегръдката на сестрата, която никога не бях имала. С нейният агресивен начин да влезе в живота ми с думите си, с погледа си, с цялата си енергия и с дъвката в устата ѝ. Попитах я дали има дъвка и за мен, тя ми даде. За първи път в живота си дъвчех дъвка, имаше вкус на ягода.

Глава 4

Когато напуснах работата си като медицинска сестра след осем години дейност, колегите ми организираха празненство – изненада. Участваха и лекарите, на смени, за да не оставят приетите в болницата пациенти без надзор. Трая около един час. Шестдесет минути шум и радост, които другите изпитваха вместо мен. Бяха ме събудили от летаргията, поставяйки ме за първи път с центъра на вниманието, затруднявайки заминаването ми още повече. През годините бях разбрала, че когато ти подготвят празненство, то е, защото изпитват известна симпатия към теб. Те я наричаха приятелство. Затова бях проумяла, че приятелството е онова примитивно чувство, което се изпитва към някой човек и с което се споделя определено нещо, един вид човешка връзка. Предполагам тогава, че през младежките ми години съм имала някое и друго приятелство, но съм била прекалено сурова, за да си дам сметка за това. Или пък не, може би ставаше въпрос само за съжителство, за взаимно приемане и понасяне, което не отива отвъд обикновения поздрав или споделянето на някой и друг час игра. Ако приятел е онзи, който се грижи за теб, който дели с теб радости и страхове, тогава този мой приятел беше плюшената ми играчка, подарък от чудовището, който ме пазеше от същото това чудовище, докато можеше. Баща ми чудовището, ми беше подарил единственото ми защитното оръжие, за да се защита от него. Беше ми подарил приятелство, направено от плат и изкуствен косъм, защото той не би могъл да ми даде нищо повече. Мой приятел беше и Райън, милото момче, което беше успяло да ме накара да изпитам тръпка, макар и от непознато за мен естество.

Разрязаха една декорирана торта, която носеше името ми и пожелание за бъдещето ми, написани с черен шоколадов шрих. Кое бъдеще? И преди всичко, бъдеще за кого? Сипаха безалкохолни напитки в пластмасови чаши, бърбореха като побеснели, пияни хора на селски събор. За кратко мисълта ми се насочи към нощите с плач, когато баща ми се връщаше у дома и изливаше гнева си върху примиреното тяло на майка ми, очакващо го в леглото, готово да приеме за пореден път съдбата си. „Блажени страдащите, защото ще видят царството небесно“ звучеше от олтара в църквата. И когато чуваше тези думи, тя се усмихваше, приемаше живота си такъв, какъвто ѝ беше отреден, успокоена от това, че всеки юмрук, шамар или ритник, я доближава все повече до дверите на онзи, толкова красиво описан рай от хората. В този рай никога нямаше да допуснат чудовищата. Някой забеляза, че в сред глъчката, една предателска сълза се плъзна от непокорните ми клепачи и се спусна надолу, следвайки профила на лицето ми. Казаха ми „Радваме се да видим, че си развълнувана от празника, ще ни липсваш много, знаеш ли?“. Отново не ме бяха разбрали, не ме познаваха изобщо, не споделяхме нищо. Значи, не можеше да се смятаме за приятели. Това толкова важно чувство, нямаше за нас никакво значение. Болницата беше преобразена в бордей, кикотът и виковете ме караха да си мисля, че тези хора са по-скоро доволни от заминаването ми, от избора ми да се махна по моя собствена воля. Бях неудобна за всички, прекалено различна и затова анормална. Някои от тях композираха влак, издавайки лишени от смисъл и музикалност за мен тонове, всеки с притегнати ръце и длани на раменете на предния, „началник влака“ беше с фуния надяната на главата. Приличаше на сладолед паднал на земята. Една умела ръка беше изписала върху фунията с красива калиграфия думите „Никога няма да те забравим, Мелани!“, за миг повярвах в това. Накрая на празника, когато лудите се върнаха в килиите си, за да пресметнат стойността на заболяванията си, забелязах фунията, нагъната и захвърлена в кошчето за боклук. Успях да видя името си сред гънките, замазано с фъстъчено масло. Усмихнах се, плаках, не помня добре. Хвърлих отгоре други остатъци от празненството, докато покрих напълно името си, заличавайки всяка следа. Огледах творбата си, въздъхнах удовлетворена, навих един лист с имена и телефонни номера, които някои хора ми бяха дали, казвайки ми „обещай ми, че ще държим връзка!“. В главата ми всичко това звучеше по-скоро като заплаха, отколкото като приятелска

покана, продиктувана от истински интерес към мен. Изхвърлих го с остатъците от смачкана хартия, защото това беше мястото му, така се допълваше. Затваряйки кошчето, започнах да забравям. Забравях ги, както всички останали щяха да направят с мен след няколко часа. Ако съществуваше рай, можеше да се срещнем там, при положение, че адът не ме засмучеше преди това. Така, колкото да се позабавлява още малко с мен. Не срещнах повече никого от тях през целия си живот, не знаех кой е оцелял след онзи ден, след онази бегла еуфория по каталог. Освен един човек - Мелани. Дори и адът ме беше отхвърлил, дори и на дяволът не му беше вече забавно с мен.

Онази вечер се върнах у дома изморена. Щеше ми се да си приготвя багажа и да замина същата вечер нанякъде, без дори да знам къде, така беше модерно. Много млади хора го правеха, беше почти задължително за тези, които бяха успели да сложат нещо настрана. Значи можех да го направя и аз. Но отложих приготвянето на багажа, отложих заминаването си за по-добри времена. Оставих подаръка, който ми бяха дали преди да се сбогуваме и да ми пожелаят „късмет в бъдещето“ - една фраза с лек вкус на примирение и носеща в себе си горчива нотка, казваща „от днес нататък вече не си наша работа“. Подариха ми часовник. Подаряваха часовници и на тези, които си тръгнаха преди мен, на младоженците, на тези, на които им се раждаха деца. Защо винаги се подарява часовник? Наистина ли е толкова важно да се напомня на човек, че е предопределено времето му да минава и че накрая ще отmine, както срока на годност на опаковка от мляко, захвърлено на дъното на контейнера в някой малък, провинциален магазин? Само на погребения не се подарява часовник на починалия, може би, защото за него времето не съществува повече. Времето е нищо сравнено с вечността, която го притежава. Отворих пакета, погледнах часовника, показваше точното време. Някой се беше погрижил да го настрои, за да бъде готов за ползване и именно, за да не се налага аз да си губя времето. Губене на време, за да настроиш времето, какъв парадокс! Поставих затворената кутия на лавицата на камината, откъдето щях да го взема преди да потегля. Може би.

Глава 5

Кливълнд беше вече близо. Синди беше задрямала по време на последния участък от пътуването. Бяхме останали само ние двете във вагона, наблюдавах я внимателно, защото тя не можеше да ме види. Завиждах ѝ, защото изглеждаше щастлива, сигурна в себе си и в живота си. Едно по-младо момиче от мен, което беше живяло повече отколкото аз можех да си представя, което беше направило съзнателен избор да хване живота си здраво в ръце. „Нейният“ живот. Питам се поради каква причина бях говорила с нея, отговаряйки на въпросите ѝ и задавайки на свой ред други на нея. Не намирах отговор на този въпрос. Видимо не се познавах достатъчно. Потях се, независимо че свеж въздух от турбините изпълваше вагона и пронизваше до кости. Тя беше спокойна, блажено люляна от сънищата си. После влакът намали, придружен от досадното скриптено на колелата и спирачките, същото, което предшества пристигането на гарата. Синди се събуди и протегна ръце, както правех и аз всяка сутрин като дете, в първите секунди след пробуждането, когато нощните ми страхове още не бяха се появили в съзнанието ми, за да ми напомнят каква е действителността ми. Усмихна ми се.

«Паднах като посечена, извинявай!».

Отвърнах на усмивката и с моята. Бях искрена и учудена от това едновременно.

«Малко си почина», потвърдих аз. Тя кимна.

«А ти какво прави?».

«Гледах през прозореца».

«През цялото време? Колко съм спала?».

Погледнах часовника.

«Почти два часа».

«Олеле! Не е зле!».

Не разбирах какво има предвид. Какво не беше „зле“? Това, че е спала почти два часа върху една движеща се купчина желязо някъде из полетата на Охайо? Погледнах я набръчквайки чело.

«Часовникът ти! Не е зле!».

«Ах, благодаря. Подарък ми е».

«От приятеля ти?».

Наведох поглед. Това момиче изравяше бавно всички трупове, които аз търпеливо и с посвещение, мъчително бях покрила със пръст и забравила. Отговорих половинчато.

«Нямам приятел, сама съм. Това е подарък от колегите ми в болницата, подариха ми го в деня на напускането ми, по време на празненството за изпращането ми».

Тя ме погледна, измервайки ме от главата до стъпалата. Наблюдаваше ме, чувствах се изучавана в детайли като експериментална мишка в лаборатория, на която са инжектирали смъртоносен вирус и трябва да се изчисли необходимото време за смъртта ѝ. Внезапно сякаш загуби интерес към часовника ми, сега се беше съсредоточила върху мен, върху вида ми, върху нещастията ми, така, както тя ги усещаше в този момент. Може би обмисляше дали да не се „жертва“ за мен, да хване веслата на живота ми, за да го насочи нанякъде. „Моят“ живот, още веднъж. Вдигнах отново бариерата или малкото което оставаше от нея, не исках да страдам пак. Вече бях станала експерт и разпознавах симптомите, които предшестваха появата на болката, без колебание. Що се отнася до страданието, бях непогрешима, на мен можеше да се разчита. Реших, че това ще си остане само една среща по време на едно пътуване. Нямаше да отида в дома ѝ с нея. Или може би да, за няколко часа, няколко дена, няколко години или завинаги.

Влакът спря и един глас от запис разгласи във вагоните, че сме пристигнали. Синди стана и напъха старателно ризата си в панталоните. Беше странно спретната след всичките часове прекарани в седене. Усетих парфюма ѝ. Беше свеж, сякаш току-що напръскан. В този момент

забелязах двата големи куфара, които носеше по време на пътуването, учудих се как можеше да ги носи сама, без ничия помощ. Станах и усетих, че от тялото ми се носи неприятна миризма на пот. Така се засрамах, че реших да седна отново. Щях да изчакам тя да излезе от вагона, за да стана отново, без опасения, че ще умириша въздуха на канал. Но нея изобщо не я интересуваше. Може би беше разбрала проблема ми или пък, не. Така и никога не разбрах.

«Отивам напред, ще се видим отвън», каза тя с усмивка.

«Добре, взимам си куфара и ще те настигна».

Тя ме погледна докато протягах ръце към багажното отделение разположено високо над главата ми. Не се помръдна.

«Това ли е? Това ли е целия ти багаж?».

«Да. Взех само някои неща. Останалото го оставих у дома, няма да ми трябва тук». Лицето ѝ реагира с учудено изражение.

«Както кажеш, Мел! Хайде, да тръгваме преди конят да е потеглил с магаретата върху себе си!».

«Моля?».

«Нищо, така се казва тук! Ние сме магаретата, туй то!».

Избухна в смях, видимо беше щастлива, че се завръща у дома, за да продължи да живее, собствения си живот. А и за да повлече със себе си и остатъците от моето съществуване. Ходеше пред мен, а аз я следвах, както куче свързано с невидима каишка следва господаря си. Възхищавах се на красивото ѝ двадесет и пет годишно тяло, завиждах на фигурата ѝ, която сякаш беше изваяна от умелите ръце на скулптор. Бюстът ѝ беше щедър, дупето стегнато, красивите ѝ дълги и прави крака, изпълваха перфектно тесните дънки. За момент докоснах ханша си и фантазията ми моментално се изпари. Само завистта остана да ме държи за ръка, отново и не за последен път.

През изминалите години в колежа, независимо от всичко, успях да постигна някои успехи в личен план. Бях образцова студентка, едно от онези момичета, които винаги са спретнати, с чиста и винаги изгладена якичка, винаги с подготвени уроци и написани домашни. Освен това, аз не общувах с никого. По мой избор, както и по неволя, така и никога не взех участие в никоя от групите, които оживяваха студентското градче. Поради тази причина, предполагам, повечето от състудентките ми завиждаха и ме сочеха като подмазвачка. Една от тези, които зад ангелското си лице крие лични интереси и задни мисли. Някои от тези мнения ставаха все по-категорични с времето и специално едно от тях, може би най-злепоставящото за една жена от тогавашното време, стигна до ушите на ректора. Той познаваше отлично студентския ми път, успехите ми в учението и поведението ми, както в института, така и навън. Преди всичко обаче, познаваше баща ми и характера му. Бяха служили по време на войната заедно и той също помнеше сърцераздирателната сцена с баща ми, който държи в ръцете си умирация си другар, опитвайки да съдържи сълзите си, отчаянието и страха. След като се беше върнал обаче у дома при близките си, този мъж беше успял да забрави всичко, беше започнал брилянтна академична кариера, за да стане после ректор на същия институт. Може би и затова се погрижи да ме държи под закрилническото си крило, защитавайки ме от всички и от всичко. Заради поста си в института обаче, не можеше да върши всичко публично. Един ден ме извика в офиса си, с баналната причина да ме попита какви намерения имам за бъдещето си и да ми предложи изследователска работа в института, след като приключи следването си. Спомена ми за слуховете, които чул за мен, предоставени му от негова довереница, както я нарече.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.